

## Arrest

nr. 341 749 van 24 februari 2026  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDENHOVE loco advocaat R. JESPERS en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2012 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in België in.

Op 20 juni 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Bij arrest van 8 oktober 2013 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. De Raad oordeelde dat *“Hoe dan ook verzoeksters bekendheid met Somalië is op alle vlakken onvoldoende om aan te tonen dat ze in dit land heeft verbleven, ervan afkomstig is en ze voor haar komst naar België de Somalische nationaliteit had”*.

De verzoekende partij diende daarna nog 7 verzoeken tot internationale bescherming in België in. Al die verzoeken werden afgewezen.

Het achtste verzoek tot internationale bescherming diende de verzoekende partij in op 26 juni 2020. De commissaris-generaal oordeelde dat de voorgelegde documenten niets wijzigen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid van de nationaliteit van de verzoekende partij. Bij arrest van 27 oktober 2021 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

De verzoekende partij dient op 12 april 2021 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) .

Op 3 februari 2025 werd die aanvraag ongegrond bevonden.

Het betreft de bestreden beslissing en ze is als volgt gemotiveerd:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2021 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :*

*H. A., A. (R.R.: (0) (...))  
Geboren te Kismayo op (...)1990  
Nationaliteit: Somalië  
Adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.04.2021, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.*

*Reden:*

*Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.*

*Uit het verslag van de arts-adviseur d.d. 30.01.2025 (zie gesloten omslag) blijkt dat verzoekster, H. A. A., lijdt aan een medische aandoening die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene aangezien er geen gegevens van beschikbaarheid van medicatie of behandeling kunnen bekomen worden voor Somalië.*

*Uit de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 20.06.2013, 28.05.2014, 03.03.2015, 23.09.2015, 26.02.2016, 17.10.2017, 10.12.2019 en 20.10.2020 en de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 08.10.2013, 19.12.2014, 24.06.2016, 05.02.2018 en 29.10.2021 blijkt echter dat er fundamenteel geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde Somalische nationaliteit van betrokkene.*

*Betrokkene legt bij haar aanvraag 9ter een Somalisch paspoort en een Somalische identiteitskaart voor, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 16.03.2017. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen echter op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bieden het neergelegde paspoort en de neergelegde identiteitskaart, waarvan niet betwist wordt dat deze werd(en) uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Deze neergelegde documenten weten de gedane vaststellingen niet te wijzigen, waarbij betrokkene geen inzicht biedt op haar werkelijke (laatste) verblijven en haar nationaliteit (Beslissing CGVS d.d. 17.10.2017, p. 2).*

*Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven haar werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in*

het land van herkomst. Het staat verzoekster vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

We herinneren eraan dat artikel 9ter bepaalt dat "de vreemdeling samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft". Het is derhalve aan de aanvragers om elk document dat zij van plan zijn neer te leggen, rechtstreeks aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe te zenden, als onderdeel van hun 9ter-aanvraag. Onze administratie is immers "niet verplicht de aanvraag van de verzoeker aan te vullen met stukken die binnen andere procedures zijn ingediend of die als bijlage bij een beroep zijn gevoegd" (RVV n°203976 van 18/05/2018).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoekster haalt aan dat zij reeds sinds 2012 in België verblijft). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 8.6 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het B.W.).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

*"Motivering van de bestreden beslissing*

*Het verzoek wordt ongegrond verklaard omdat uit de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en uit de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou blijken 'dat er fundamenteel geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde Somalische nationaliteit van betrokkene'.*

*Verzoekster had bij haar aanvraag medische regularisatie van 12.4.2021 haar Somalisch paspoort en een Somalische identiteitskaart voorgelegd, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 16.3.2017. 'Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen echter op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bieden het neergelegde paspoort en de neergelegde identiteitskaart, waarvan niet betwist wordt dat deze werden*

uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Deze neergelegde documenten weten de gedane vaststellingen niet te wijzigen, waarbij betrokkene geen inzicht biedt op haar werkelijke (laatste) verblijven en haar nationaliteit (Beslissing CGVS dd. 17.102017, p. 2).'

#### Artikel 9ter vreemdelingenwet

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch over waarvan het model door de Koning wordt bepaald. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

...

2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in I, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° ...

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in 5 2, derde lid, niet bevat;

Eerste onderdeel,

De beslissing verklaart de aanvraag van 12.4.2021 ongegrond.

Evenwel was de aanvraag van 12.4.2021 bij beslissing DVZ van 28.4.2021 ontvankelijk verklaard (stuk 7).

De ontvankelijkheid betreft bij toepassing van artikel 9ter, 53 vreemdelingenwet het aanvaarden van de voorgelegde identiteitsdocumenten. Indien de identiteit niet zou aangetoond geweest zijn had verwerende partij de aanvraag onontvankelijk moeten verklaren. Dit is niet gebeurd.

Verwerende partij kan niet terugkomen op de beslissing van 28.4.2021 met als motief dat het ingediende paspoort en identiteitsdocument niet zouden aantonen dat verzoekster van Somalische nationaliteit is.

Door de ontvankelijkheidsbeslissing is hierover reeds uitspraak gedaan, en de beoordeling van identiteitsdocumenten is niet het voorwerp van een beslissing over de gegrondheid.

In ondergeschikte orde,

Tweede onderdeel,

De voorgelegde identiteitsdocumenten beantwoorden in alle opzichten aan de bepalingen van artikel 9ter § 2 vreemdelingenwet. De identiteitsdocumenten voldoen aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

Gezien deze specifieke bepalingen met betrekking tot het identiteitsbewijs bij een aanvraag 9ter vreemdelingenwet vervuld waren, kon de bestreden beslissing niet stellen dat de Somalische identiteit niet bewezen was.

Verzoekster stelt ten overvloede en ondergeschikt dat de wet toelaat de identiteit aan te tonen door verschillende bewijselementen, die samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elke bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 3°.

Deze bewijselementen zijn aanwezig, minstens in het administratief dossier, waar, naast het paspoort en het identiteitsdocument, ook de geboorteakte en andere bewijselementen aanwezig zijn.

Derde onderdeel,

Het voorgelegde paspoort en de voorgelegde identiteitskaart zijn authentieke stukken, die gelden tot bewijs van het tegendeel of tot bewijs van valsheid.

Zij kunnen niet zonder enig bewijs van het tegendeel of zonder dat er een onderzoek is geopend over en het bewijs is geleverd dat het om valse stukken zou gaan, door een staat of overheid geweigerd worden.

De authentieke stukken moeten aanvaard worden. Er moet aan deze stukken 'fundamenteel geloof' worden gehecht, gezien het gegeven dat zij door een officiële en bevoegde autoriteit (de Somalische ambassade te Brussel) zijn afgeleverd.

Er is overigens geen enkel onderzoek gedaan door verwerende partij op welke grondslag de authentieke documenten door de ambassade zijn afgeleverd.

Het is niet omdat er geen archief of geen database zou zijn, quod non en overigens een loutere bewering in een beslissing van de CGVS van 2017, dat de ambassade niet op basis van andere gegevens (taal, kennis geboortestreek, kennis van Somalië, getuigen...) de authentieke stukken zou kunnen afleveren.

Vierde onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst voor haar bewering naar 'bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven'. Deze bronnen worden niet vermeld.

Het niet vermelden van de bronnen waarop een motief steunt, schendt de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing motiveert met verwijzing naar een beslissing van de CGVS van 17.10.2017. Te buiten gelaten dat een beslissing van de CGVS op zich geen motief kan vormen (zie vijfde onderdeel), moet gesteld worden dat een beslissing van 2017 niet aantoont dat de in die beslissing gehanteerde motieven, in februari 2025, nog enige actualiteitswaarde hebben.

Vijfde onderdeel,

1.

De bestreden beslissing verwijst naar beslissingen van de CGVS en van de RvV.

Acht van deze beslissingen dateren van voor de datum van 16.3.2017 waarop het paspoort en de identiteitskaart werden uitgegeven en zijn in die zin niet bruikbaar.

*Wat de overige beslissingen van CGVS en RvV betreft gaat het over beslissingen van weigering in overwegingname of kennelijk niet-ontvankelijk volgend verzoek over een meervoudige asielaanvraag, waarbij de discussie grotendeels ging over het aanbrengen van 'nieuwe elementen'.*

*Verwerende partij kan zich niet (louter) steunen op de beslissingen van de CGVS of de RvV, in het kader van de beoordeling van een aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet. De beslissingen van CGVS en RvV betroffen de asielaanvragen, wat een andere materie is dan de regularisatie op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet.*

*Artikel 9ter 2 vreemdelingenwet voorziet, zoals hoger geciteerd, een eigen specifieke wettelijke regeling voor wat betreft het aantonen van identiteit en nationaliteit.*

2.

*Verwerende partij hanteert in haar communicatie overigens zelf dit standpunt.*

*Verzoekster verwijst in dat kader naar een nota gepubliceerd door het Agentschap integratie en inburgering op 23 november 2018, met wijziging op 3 april 2019, waarin gesteld wordt (stuk 4):*

*'De DVZ bevestigde aan het Agentschap integratie en inburgering dat Somalische paspoorten wel dienstig zijn in het kader van een verblijfsaanvraag, maar niet van een vraag tot verbetering van identiteitsgegevens op een verblijfsdocument.'*

*Naar aanleiding van dit verzoekschrift nam de advocaat van verzoekster op 19 maart 2025 per e-mail contact op met het Agentschap integratie en inburgering, ondermeer met de vraag of het Agentschap enige informatie had over de discussie van het gebruik van Somalische paspoorten bij de aanvraag van artikel 9ter.*

*In de antwoorden van het Agentschap van 21 maart 2025 (stuk 5) wordt gesteld dat 'in het kader van 9ter een geldig nationaal (Somalisch) paspoort, een bewijs van identiteit en nationaliteit is'. In een tweede antwoord van dezelfde datum wordt ter aanvulling nog gesteld: 'Ik heb het huidige beleid van DVZ nog eens bevestigd. Somalische paspoorten zouden aanvaard worden: voor verblijfsaanvragen 9bis/9ter, gezinshereniging etc*

*Het is bijgevolg onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij in het kader van de aanvraag van verzoekster, haar eigen beleid dat de uitvoering moet zijn van artikel 9ter 2 vreemdelingenwet, naast zich neerlegt.*

Zesde onderdeel,

*In het kader van de bewijskracht van feitelijke gegevens bepaalt artikel 8.6. nieuw Burgerlijk Wetboek alinea 2 dat een positief feit waarvan wegens de aard zelf van het te bewijzen feit het niet mogelijk is of niet redelijk is om een zeker bewijs te verlangen, de waarschijnlijkheid van dat feit als bewijs kan aanvaard worden.*

*Ten overvloede en voor de volledigheid wijst verzoekster er op dat uit verklaringen van vier personen (stuk 6) blijkt dat zij verzoekster kennen van in Somalië (Kismayo), en dat verzoekster ook steeds gehoord werd met een Somalische tolk.*

*Uitgaande van de stelling van de bestreden beslissing dat er omwille van het ontbreken van archief en database door de Somalische ambassade geen garantie kan gegeven worden dat de gegevens in paspoorten of identiteitskaarten correct zijn, quod non, dient op basis van de voorgebrachte gegevens (de identiteitsstukken zelf; de verklaringen van getuigen; de diverse andere identiteitsgegevens in het administratief dossier; het horen van verzoekster met een Somalische tolk... ) aanvaard te worden dat de waarschijnlijkheid dat zij van Somalië is, aangetoond is."*

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens

kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*

*De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over waarvan het model door de Koning wordt bepaald. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.*

*De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”*

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Deze bepaling houdt duidelijk twee verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet

imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 januari 2025. Dit medisch advies, dat aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt en er in gesloten omslag aan werd gevoegd, luidt als volgt:

*"H. A., A. (R.N. (...))  
Vrouwelijk  
Verklaarde nationaliteit: Somalië  
Geboren op (...)1990*

*Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 14.04.2021.  
Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:*

*Medische Attesten :*

- 1. Standaard Medisch Getuigschrift – 14/01/2021 – Dr. P. J. (...)*
- 2. Consultatieverslag Oftalmologie – 18/04/2024 – Dr. A. S. (...)*
- 3. Standaard Medisch Getuigschrift – 17/07/2024 – Dr. A. S. (...)*

*Actuele aandoeningen :*

- 1. Oculaire hypertensie linker oog na trauma. Behandeld met oogdruppels. Verhoogde oogdruk zal leiden tot schade aan de oogzenuw en blindheid in dat oog.*

*Actuele behandeling :*

- 1. Opvolging oftalmologie*
- 2. Timolol – Betablokker oogdruppels, antiglaucoommiddelen*

*Gezien de situatie in Somalië kunnen we de beschikbaarheid van de medisch noodzakelijke behandeling niet garanderen.*

*Conclusie:*

*Uit het voorgelegd medisch dossier kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit gezien er geen adequate behandeling bestaat in het herkomstland of land van verblijf zodat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf niet aangewezen is.*

*Hoogachtend,  
Dr. A. K.  
Arts-adviseur"*

Uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer zoals hierboven weergegeven blijkt dat de verzoekende partij op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit gezien er geen adequate behandeling bestaat in het herkomstland of land van verblijf zodat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland of land van verblijf niet aangewezen is. Verder stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat gezien de situatie in Somalië de beschikbaarheid van de medisch noodzakelijke behandeling niet gegarandeerd kan worden.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing echter dat zij van oordeel is dat er fundamenteel geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde Somalische nationaliteit van betrokkene. Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven haar werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, zo motiveert de verwerende partij, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat de verzoekende partij volgens de verwerende partij vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

De verzoekende partij is het niet eens met de bestreden beslissing. Zij voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat ze bij haar aanvraag om medische regularisatie van 12 april 2021 haar Somalisch paspoort en een Somalische identiteitskaart voorgelegd heeft, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 16 maart 2017. Ze benadrukt dat deze aanvraag van 12 april 2021 bij beslissing van 28 april 2021 ontvankelijk verklaard. De verzoekende partij stelt dat indien de identiteit niet zou aangetoond geweest zijn, de verwerende partij haar aanvraag onontvankelijk had moeten verklaren. Dit is niet gebeurd. De verwerende partij kan volgens de verzoekende partij niet terugkomen op de beslissing van 28 april 2021 met als motief dat het ingediende paspoort en identiteitsdocument niet zouden aantonen dat zij van Somalische nationaliteit is. Door de ontvankelijkheidsbeslissing is hier volgens de verzoekende partij reeds uitspraak over gedaan, en de beoordeling van identiteitsdocumenten is niet het voorwerp van een beslissing over de gegrondheid. De voorgelegde identiteitsdocumenten beantwoorden volgens de verzoekende partij in alle opzichten aan de bepalingen van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien deze specifieke bepalingen met betrekking tot het identiteitsbewijs bij een aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet vervuld waren, kon de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij niet stellen dat de Somalische identiteit niet bewezen was.

De Raad merkt op dat het achtste verzoek tot internationale bescherming door de verzoekende partij ingediend werd op 26 juni 2020. De commissaris-generaal oordeelde op 19 oktober 2020 dat de voorgelegde documenten niets wijzigen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de nationaliteit van de verzoekende partij. De verzoekende partij diende op 2 november 2020 beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest nr. 263 068 van 27 oktober 2021 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing. Op het moment dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende op 12 april 2021 werd haar achtste verzoek om internationale bescherming dus behandeld door de Belgische asielinstanties en meer bepaald de Raad.

Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 28 april 2021 ontvankelijk verklaard. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier.

Verzoeker houdt in haar enig middel voor dat dit volgens haar inhoud dat zij haar identiteit en nationaliteit heeft aangetoond, en dat de verwerende partij daarop later (in de in casu bestreden beslissing) niet meer kan terugkomen.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat het feit dat de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, impliceert dat de verwerende partij haar identiteit en haar nationaliteit niet in twijfel trekt.

De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij ten tijde van de indiening van de aanvraag, vrijgesteld was van het bijbrengen van identiteitsdocumenten aangezien haar asielaanvraag op dat moment nog hangende was. Nu de verzoekende partij haar asielaanvraag op 12 april 2021 nog niet definitief afgewezen was, was de verplichting haar identiteit aan te tonen, conform artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet op haar niet van toepassing en diende de verwerende partij aldus niet over te gaan tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er blijkt evenwel nergens uit dat het ontvankelijk verklaren van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot gevolg zou hebben dat haar identiteit en nationaliteit als op definitieve wijze aanvaard zou moeten worden beschouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet dat uit het ontvankelijk verklaren van de aanvraag kan afgeleid worden dat de verwerende partij haar identiteit en haar nationaliteit niet in twijfel trekt, dat zij oordeelt dat haar identiteit niet ter discussie staat. Wel integendeel. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing uitgebreid waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij haar nationaliteit niet aannemelijk maakt. Deze motieven luiden als volgt:

*“Uit de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 20.06.2013, 28.05.2014, 03.03.2015, 23.09.2015, 26.02.2016, 17.10.2017, 10.12.2019 en 20.10.2020 en de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 08.10.2013, 19.12.2014, 24.06.2016, 05.02.2018 en 29.10.2021 blijkt echter dat er fundamenteel geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde Somalische nationaliteit van betrokkene.*

*Betrokkene legt bij haar aanvraag 9ter een Somalisch paspoort en een Somalische identiteitskaart voor, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 16.03.2017. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen echter op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bieden het neergelegde*

*paspoort en de neergelegde identiteitskaart, waarvan niet betwist wordt dat deze werd(en) uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Deze neergelegde documenten weten de gedane vaststellingen niet te wijzigen, waarbij betrokkene geen inzicht biedt op haar werkelijke (laatste) verblijven en haar nationaliteit (Beslissing CGVS d.d. 17.10.2017, p. 2).*

*Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven haar werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat verzoekster vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.”*

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat voormelde motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn.

In een tweede middelonderdeel werpt de verzoekende partij op dat de bevoegdheid van de gemachtigde in het kader van de beoordeling van haar nationaliteit bij een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beperkt is nu de criteria waaraan zij moet voldoen om haar nationaliteit aan te tonen exhaustief worden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en zij in casu twee identiteitsdocumenten heeft bijgebracht die hieraan voldoen.

Uit artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat overigens de wijze bepaalt waarop een vreemdeling zijn identiteit bij het indienen van zijn aanvraag om medische regularisatie moet aantonen – verplichting waarvan de verzoekende partij in casu was vrijgesteld –, kan evenwel niet worden afgeleid dat indien de erin genoemde identiteitsdocumenten of bewijselementen worden voorgelegd bij het indienen van de aanvraag, in het onderzoek naar de gegrondheid van deze aanvraag de identiteit van de aanvrager niet meer in twijfel kan worden gesteld.

Uit de lezing van deze bepaling, in samenhang met artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden afgeleid dat indien de vreemdeling bij het indienen van zijn aanvraag zijn identiteit niet op de in § 2 genoemde wijze aan toont of indien de aanvraag het bewijs voorziet in artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet niet bevat, de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing, over de door de verzoekende partij bijgebrachte documenten, overwogen dat ten gevolge van het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en gezien de afwezigheid van archieven en een database, de Somalische ambassade in België zich niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit, de herkomst en de nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. De verwerende partij vervolgt dat zowel de autoriteiten buiten als binnen Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseert op de verklaringen van de aanvragers waardoor de door de verzoekende partij neergelegde documenten waarvan niet betwist wordt dat ze werden uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie bieden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Naast deze algemene elementen die wijzen op de geringe bewijswaarde van Somalische identiteitsdocumenten wordt in de bestreden beslissing tevens gewezen op de overwegingen van de commissaris-generaal in het kader van de veelvuldige asielaanvragen van de verzoekende partij, waarbij deze vaststelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken daadwerkelijk de Somalische nationaliteit te bezitten en de arresten van de Raad waarbij de ongeloofwaardigheid van de herkomst van de verzoekende partij werd bevestigd. De gemachtigde van kon aldus in redelijkheid en zonder overschrijding van zijn bevoegdheid besluiten dat de verzoekende partij *“in gebreke is gebleven haar werkelijke land van herkomst kenbaar te maken”* en dat het *“onmogelijk (is) een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst”*. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat de voorgelegde documenten authentieke stukken zijn en niet zomaar geweigerd kunnen worden.

Zo er al moet worden aangenomen dat de door de verzoekende partij aangebrachte documenten buitenlandse authentieke akten betreffen waarvan de betwisting onder het in artikel 2 van het WIPR omschreven toepassingsgebied van het WIPR valt – wordt erop gewezen dat de tweede paragraaf van artikel 28 van het WIPR bepaalt dat het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten met alle middelen mag worden aangebracht. Het tegenbewijs leveren van de feiten zoals vastgelegd in een

buitenlandse authentieke akte, is dus altijd mogelijk. Dit betekent dat de (intrinsieke) bewijskracht van dergelijke authentieke akte beperkt is tot een eenvoudig vermoeden iuris tantum.

De Belgische overheid kan de feitelijke vaststellingen weerleggen, en het tegenbewijs kan met alle middelen worden geleverd (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, *Internationaal Privaatrecht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 277-278). In casu wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd dat de betrouwbaarheid en de bewijswaarde van de door de verzoekende partij ter ondersteuning van haar machtigingsaanvraag voorgelegde documenten waaruit haar Somalische nationaliteit zou moeten blijken erg gering is en dat de verzoekende partij er, gezien haar ontoereikende kennis, zowel voor de commissaris-generaal als voor de Raad niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit. De verzoekende partij laat na deze concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met haar loutere bewering dat er geen redelijke twijfel kan bestaan over haar Somalische nationaliteit toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Wat de 'bronnen' betreft op grond waarvan de gemachtigde stelt dat ze wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten, merkt de Raad op dat de gemachtigde niet de motieven van zijn motieven in de bestreden beslissing moet weergeven. De verzoekende partij maakt overigens op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat er in Somalië wel degelijk een formele burgerlijke stand zou zijn alsook archieven en referentiemateriaal voor het opstellen van identiteitsdocumenten. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat voormelde motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. Uit de beslissingen van de commissaris-generaal en de Raad waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst blijkt overigens dat de verzoekende partij inderdaad tijdens haar asielprocedures helemaal niet aannemelijk heeft gemaakt dat Somalië haar land van herkomst zou zijn. Uit bovenvermelde bespreking is bovendien gebleken dat zij niet heeft aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou geoordeeld hebben dat de in het kader van huidige aanvraag voorgelegde stukken aan die conclusie iets kunnen wijzigen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt wat haar land van herkomst precies is, laat staan dat specifiek Somalië haar land van herkomst zou zijn.

Waar de verzoekende partij in een vijfde onderdeel van haar middel stelt dat de verwerende partij verwijst naar oude beslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad die dateren van voor de uitgifte van haar documenten en dus niet bruikbaar zijn, kan zij niet gevolgd worden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beslissingen van de Belgische asielinstanties niet meer actueel zouden zijn. Bij haar aanvraag om medische regularisatie voegde zij documenten van de Somalische ambassade toe die dateren van 17 maart 2017. In 2021 bij arrest nr. 263 068 oordeelde de Raad: *"De Raad benadrukt dat uit de beslissing naar aanleiding van de verzoekende partij haar zesde verzoek haar Somalisch paspoort en de identiteitsdocumenten niet als een objectief bewijs van haar nationaliteit werden aangenomen. Immers onder verwijzing naar objectieve informatie werd vastgesteld dat de ambassade zich niet op officiële gegevens kan baseren om de identiteit, de herkomst of nationaliteit vast te stellen. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij ook thans niet aantoont dat de informatie waarop de Commissaris-generaal steunde foutief zou zijn."*

Er is geen enkele reden om te beweren dat de bevindingen van de commissaris-generaal en de Raad over die documenten in 2025 niet meer actueel zouden zijn.

De verzoekende partij verwijst naar een nota gepubliceerd door het Agentschap integratie en inburgering op 23 november 2018, met wijziging op 3 april 2019. Een dergelijke nota maakt echter geen wetsbepaling, algemeen rechtsbeginsel, of algemeen beginsel van behoorlijk bestuur uit waarvan de verzoekende partij de schending in het kader van huidig beroep kan aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is om die reden niet ontvankelijk. De manier waarop dit Agentschap het beleid van de Dienst Vreemdelingenzaken ziet, en die zou blijken uit het antwoord dat de verzoekende partij van het Agentschap zou gekregen hebben, is in deze overigens irrelevant. De verzoekende partij maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat de verwerende partij haar eigen beleid naast zich zou neerleggen. Los van deze vaststelling kan de verzoekende partij de schending van 'een beleid' niet dienstig en dus op ontvankelijke wijze aanvoeren in het kader van huidig beroep.

In een zesde onderdeel van haar middel verwijst de verzoekende partij naar de bewijskracht van de feitelijke gegevens in artikel 8.6. nieuw B.W., alinea 2.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat uit verklaringen van vier personen blijkt dat zij haar kennen van in Somalië en meer bepaald Kismayo en dat zij ook steeds werd gehoord met een Somalische tolk, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op grond van de motieven van de bestreden beslissing, en meer bepaald het oordeel van de asielinstanties (tot en met het achtste verzoek om internationale bescherming) en het feit dat uit de door de verzoekende partij in het kader van huidige aanvraag neergelegde stukken haar nationaliteit niet kan blijken, op kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat de verzoekende partij haar land van herkomst niet aannemelijk maakte. Overigens wordt niet betwist dat de verzoekende partij de Somalische taal hanteert. Wel werd aangegeven dat deze taal niet enkel in Somalië gesproken wordt, doch ook in buurlanden.

Door op te merken dat in artikel 8.6 van het B.W. de mogelijkheid is voorzien om het bewijs door waarschijnlijkheid te leveren, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij uitgaat van een incorrecte feitenvinding of dat haar standpunt kennelijk onredelijk is. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU